

Kapitola 8. Americká ofenzíva začíná

Když je váš den naplněn od momentu, kdy otevřete oči, do momentu, kdy je zase zavřete, čas plyne velmi rychle. Tak jsme si v jeden překrásný den uvědomili, že už je podzim. V Kalifornii se podzim málo liší od léta, jen dny nejsou tak rozpálené, jako v létě. Ale když začátkem října přišlo „indiánské léto“ (Indian summer) – tak v USA nazývají „babí léto“, tak bylo tak horko, jako v nejteplejší letní dny. Roční období jdou v Kalifornii odlišit hlavně pohledem do kalendáře. Září by se z našeho pohledu dalo nazvat obyčejným měsícem, nebýt dvou událostí. Jedné – tragické a druhé – pozitivní, i když, ty dvě události srovnávat po pravdě nelze...

Ke konci září jsem obdržel zprávu imigračního úřadu o tom, že mi bylo vystaveno pracovní vízum. Mně dali pracovní vízum H1 a Světlaně, jako mojí ženě, H4, což ji neopravňovalo k práci, ale mohla se na území USA legálně zdržovat. První pracovní vízum bylo vystaveno na jeden rok, taková jsou v USA očividně pravidla. Následně jej prodloužili na dva roky, a potom ještě na další tři. Podle imigračního zákona USA tam může cizinec na pracovní vízum pobývat maximálně šest let, načež musí opustit zemi.

Po získání víz jsme se spolu s Georgem vypravili do tzv. Úřadu sociálního zabezpečení, abychom si zajistili SSN – Social Security Number (*SSN hraje v Americe podobnou roli, jako u nás rodné číslo nebo číslo občanky, pozn.překl.*). Protože naše (hlavně moje) angličtina nějak „kulhala“, a u mě na obě nohy naráz, formuláře za nás vyplnil George, takže se nemohlo stát, že bychom něco kvůli nepochopení vyplnili špatně. Připomenu, že George se narodil a vyrostl v USA, takže se při vyplňování nemohl v žádném bodě splést. Podali jsme Georgem vyplněné formuláře, zaplatili poplatek, obdrželi potvrzení a před odjezdem jsme ještě skrze George zjistili, kdy naše průkazy budou hotové. V USA se bez SSN nejde nechat zaměstnat, otevřít účet v bance, získat řidičák nebo bankovní úvěr a tak dále. A i když není SSN nijak zakotveno v Ústavě USA nebo jiných oficiálních legislativních zákonech jako doklad, který člověk musí mít, přesto se s vámi na libovolném úřadě nebudou vůbec bavit, pokud jej nebudete mít. Takže zajištění SSN je nutností, hlavně pro ty, kdo nemají americké občanství...

Získáním víz jsme nabyli v zemi oficiálního statusu, bez něhož v ní nebylo možné legálně pobývat, protože moje B1 vízum už končilo. To byla tedy pozitivní událost, která pro nás po 20. září nastala. A ... doslova o několik dní později došlo na tragickou událost – 25.září 1992 v Litvě zemřel Světlanin otec. Měl slabé srdce a prodělal tři infarkty, ale jeho stav se postupně zlepšoval poté, co jsem ho začal léčit. Zdálo se, že se nic špatného nemůže stát, ale... 25.září se jeho srdce zastavilo. Pravda, nezastavilo se samo od sebe – bylo mu pomoheno zastavit se. A stalo se to z jednoho prostého důvodu – aby udělali „radost“ Světlaně, která milovala svého otce, a pro kterou byl také nejlepším přítelem, měli společné zájmy, bylo u nich vzácné souznění duší. Říkali mu Vasilij Vasiljevič Seregin, ale jeho pravé jméno bylo Obolenský, jediný syn knížete Nikolaje Obolenského a kněžny Eleny Larinské. Narodil se v

městě Kurgan, kam byli jeho rodiče po revoluci vyhoštěni, a kde byli i „spravedlivou“ mocí eliminováni. Jeho život byl udivující život život silného, neobyčejně talentovaného člověka s těžkým osudem, který ještě v dětství přišel o oba rodiče. Naši nepřátelé, kterým jsme již se Světlanou způsobili mnoho problémů, zasadili jeho slabému srdci smrtelný úder, slabému místu, jež se v jeho rodině nevyskytovalo náhodou. Na chvíli se u původu slabosti srdce v rodové linii Světlanina otce zdržím.

Začalo to více než před dvěma sty lety, kdy jednomu ze Světlaniných předků z francouzské linie vyřezali před slavnostním pohřbem srdce a pohřbili ho odděleně od těla. Přitom srdce z těla zesnulého vyřezali za obřadů černé magie, jež prezentovali jako projev vysokého „respektu“ a „úcty“ k zemřelému, a jako „vynikající“ ocenění za nejvyšší úspěchy v životě člověka! Onen předek Světlany byl přímým potomkem Rusů-Merovejců, kteří do západní Evropy přišli v prvním tisíciletí našeho letopočtu. Přesněji řečeno, potomkem těch nemnohých Merovejců, kterým se podařilo uniknout masakru, který jim v 7. - 9. století připravili „vděční“ Galové, poštvání proti nim sociálními parazity. Tehdy na mapě ještě Francie nebyla, ale existovala Gálie, podobně jako Hispánie a Británie, které se již v 2. - 3. století n. l. odtrhly od jediné Slovansko-Árijské říše. Na místě Francie byla Gálie, která společně s Itálií tvořila jeden stát pod vládou a správou Rusů-Merovejců, které ještě sami Galové nazývali Franky, což znamenalo – svobodní! Ale to už je jiný příběh...

Takže, jedním z předků Světlany z francouzské linie Rusů byl princ Emanuel De Rohan (Rogan), který byl i otcem Světlaniny vzdálené pra-pra-prababičky po linii její babičky – knežny Eleny Larinské. Dokonce i jeho jméno ukazuje na přímou rodovou spřízněnost se Slovansko-Árijskou říší, protože jméno Rohan vzniklo postupným zkreslením titulu RAhan (RA Chán) při přepisu do latinky, ačkoliv původně bylo psáno tak, jak bylo vyslovováno – Rahan nebo Ra Han. „Ra Han“ neboli „Han Ra“ (Chán RA) je vojenský titul bojového mága, který měli nejvyšší zasvěcenci kasty Rusů, na rozdíl od titulu „Chán“, který se dával vojenským vůdcům (velitelům), jež neměli magické nebo paranormální schopnosti. Podobně byla i dynastie Merovejců vytvořena nejvyššími zasvěcenci kasty Rusů a jejich původní (ruské) jméno „My Ra v Anglii“ se postupem času transformovalo do „Merovingi“. Ke všemu tomu existují důkazy ve formě reálných dokumentů, které na Západě byly pečlivě skryty nebo zničeny, ale nepodařilo se jim zničit vše!

Ukázalo se, že minulost mého i Světlanina rodu je v jistém smyslu úzce svázána s minulostí Slovansko-Árijské říše, a ačkoliv jsme to zjistili teprve nedávno, na podstatě faktů to nic nemění: rody našich předků byly velmi těsně svázány s minulostí Rusů – ruského národa. A nyní už zpět k osudu prince Emanuela de Rohan. Jak jsem zmínil, po smrti mu pod rouškou prokázání vysokých poct vyřezali srdce z těla a pohřbili ho odděleně. Jen málokdo ví, že církevní rituál takových vysokých „poct“ zemřelému je ve skutečnosti rituálem černé magie afrického Voodoo. A po tomto rituálu je u všech nositelů genetiky takovým způsobem pohřbeného člověka oslabeno srdce, jako by srdce nevyřezali dalekému předku, ale i všem potomkům! Černá magie tohoto rituálu se negativně podepsala na každém, kdo v sobě nesl i jen

zlomek genetiky člověka s takovými „pochybnostmi“ pohřbeného. Geneticky se nepředávají jen vrozené nemoci, ale důsledky magických obřadů, cílících na genetiku, což pravda málokdo ví, protože se vše zahrne pod „poklop“ genetických predispozic. A odstranit takto „zděděnou“ nemoc je možno jen odstraněním důsledku obřadu černé magie až k úplným kořenům, pak problém zmizí a následné generace budou od „nemoci“ osvobozeny. Udělal jsem to pro Světlanu, ale nestihl jsem to udělat pro jejího otce.

Smrt otce se pro Světlanu stala těžkou ránou a zkouškou. A i když se Světlana mohla s duší svého otce volně setkávat, a já jsem mu pomohl projít přes obtíže adaptace přechodu a splnil mu přání vidět na vlastní oči Vesmír a odejít na jinou planetu, bylo to pro Světlanu jen slabou útěchou, protože jeho smrt nebyla přirozená a přišla před vypršením jeho času. Avšak nejtěžší na Světlanu čekalo, jakmile náhodou zavřela oči. „Přátelé“, kteří ji zorganizovali tento „dárek“, jí ukázali všechny detaily pohřbeného těla jejího otce a jejich hlas jí našeptával, jak je mu zima, ležícímu ve studené zemi, jak se jeho tělo začíná rozkládat a začínají ho pojídat červi! A doprovodili to „barvitými“ obrazy toho, co se dělo, v naději, že její psychika podobné útoky nevydrží a zlomí se! A to vše se dělo ne jednu noc, ale každou noc po delší dobu. Ale, navzdory bolesti ze ztráty otce, Světlana sebrala sílu a tyto iluze ze svého vědomí vytlačila. V odpovědi na podobný útok oněm „přátelům“ řekla, že v rakvi leží jen otcovo mrtvé tělo, které se rozložit musí, a červi ho jíst musí, pokud je pohřben v matičce zemi, ale jeho duch žije dále a jednoho dne se znovu narodí v novém těle na jiné planetě, na planetě jeho snů, a že je šťastná, že se jeho sen konečně splní! A tím, že zabili jeho fyzické tělo, mohl spatřit Vesmír, navštívit jiné planety a civilizace, což se málokomu na Midgard-Zemi podaří, obzvláště těm, žijícím v posledním tisíciletí. Pod nápojem síly jejího ducha se nepřátelé dali na ústup, i když Světlaně při tom bylo nelehko. Velmi jí v té pro ni těžké době pomohl jeden náš hvězdný přítel – Vion. Bral jejího ducha na výlety a ukazoval jí krásu Vesmíru, hovořil s ní, umožňujíc jí oddych od „přátelského“ sevření nepřátel. To pro ni byla spásná možnost nadechnout se „čerstvého vzduchu“ a v noci si trochu odpočinout, aniž by musela bojovat s „obrazy“ otcova rozkládajícího se těla, které jí neustále posílali „přátelé“.

Takže, smrt Světlanina otce byla nástrojem nátlaku, pokus zlomit ji a nedopustit, aby mohla pokračovat v konání proti parazitickému systému. Ale nehledě na všechnu bolest ze ztráty, nepřátelé dosáhli opaku – Světlana mi začala ještě aktivněji pomáhat ve spravedlivé věci boje proti parazitům, kdekoliv se nacházeli. A i když v tom čase naše hlavní činnost spočívala za hranicemi naší planety, útočili na nás parazité nejen tam, ale i na Midgard-Zemi, kde se mstili na lidech nám blízkých, protože na nás dosáhnout nemohli – právě takové byly a jsou metody sociálních parazitů na všech úrovních...

Říjen a listopad uběhly v rutinní práci, ačkoliv se mnozí mohou divit, jak může být navracení lidem zdraví rutinou? Může být celkem jednoduše, pokud člověk dělá tu stejnou práci den za dnem. To neznamená, že neprožívá s každým svým pacientem jeho strasti i radost, když mu svým úsilím vrátí zdraví. Radoval jsem se a raduji se

stále pokaždé, když člověku daruji druhou šanci, nezřídka druhý život, a vždy jsem doufal a stále doufám, že druhou šanci nebo život využije pro dobro sebe i druhých, ale ... tím moje práce nepřestala být rutinnou! Když člověk jednou vyřeší nějaký problém a pochopí, že „dvě a dvě jsou čtyři“, napoprvé mu vyrostou křídla a naplní ho to radostí, že daný problém vyřešil! Ale když musí znova a znova počítat, že „dvě a dvě jsou čtyři“ a opakovat to milionkrát, pak nehledě na to, že je to pravdivý výrok, už v sobě neponese onu „svěžest“ prvního odhalení a stane se rutinou! Podobně s léčením, když se člověk poprvé setká s určitým problémem a hledá způsob jeho řešení, dostaví se po nalezení správného řešení patřičná radost. Ale pokud se člověk poté setkává s podobným problémem znova a znova ... pak radost z objevu vyprchá a dostaví se rutina. Ačkoliv pro každého člověka je problém s jeho zdravím problémem nejméně kosmických proporcí, a když je odstraněn, je nevýslovně rád. Já jsem vždy rád, když se mi podaří pomoci dalšímu člověku, ale už to pro mě není tvůrčí činnost, hledání řešení, sestavování strategie a taktiky, všechno to, co dává lidské duši křídla, alespoň u mě. @prasklý vřed=otev5en7 v5ed?

Jistě, u různých lidí mohou být projevy stejného zdravotního problému různé, protože každý má odlišnou genetiku a ducha, a proto se může průběh nemoci lišit, protože každá kombinace genetiky a ducha je unikátní. Tato unikátnost se projevuje v nuancích vnímání daného člověka na mé působení a také v tom, jaké orgány a systémy jsou postiženy. Ale přes to všechno například vřed zůstane vředem a objevuje se vždy v dolní vnitřní stěně žaludku, alespoň já jsem na něj nikdy jinde nenarazil. Ve skutečnosti to ani nemůže být jinak, protože žaludeční vředy se objeví, když žaludek vylučuje trávicí šťávy, i když je prázdný, a ty začnou „trávit“ mukózní membránu, což je přesně ten orgán, jež trávicí šťávy vylučuje.

Trávicí šťávy naruší mukózní membránu až k žaludečnímu svalu, a jestliže proces není zastaven, šťávy „stráví“ sval žaludeční stěny a objeví se tzv. prasklý žaludeční vřed: trávicí šťávy a obsah žaludku se dostanou do břišní dutiny se všemi výraznými následky. Takže, navzdory rozdílné genetice, lidským duchům, průběhům nemocí a individuálním odlišnostem, moje práce na obnovování zdraví se variabilitou příliš nevyznačovala.

Když má člověk prasklý vřed, první věc, kterou udělám po určení jeho lokace, je zastavení interního krvácení zablokováním poškozených cév pomocí vytvoření izolačních „přepážek“ z pojivové tkáně uvnitř poškozených cév. Vnitřní krvácení se zastaví, ale to stále není řešení problému, je to jen krátkodobá záplata. Poté začnu pracovat na obnovení poškozených tkání růstem nových vrstvy po vrstvě, počínají nejvnitřnějšími vrstvami. Buňky žaludečního svaly jsou na řadě první. Za tímto účelem úplně rozložím poškozené buňky a na jejich místě vytvořím nové, zcela zdravé.

Takže, žaludeční vřed je léčen vrstvy po vrstvě: napřed žaludeční sval a pak mukózní membrána žaludku. Když je proces zakončen, vřed zmizí, jako by nikdy neexistoval, což potvrzují lékařská vyšetření. Ale to není vše: je třeba odstranit příčinu problému, což je bludný nerv, který nesprávně stimuluje membránu žaludku.

Žaludek musí produkovat trávicí šťávy proporcionálně množství jídla, které obsahuje, a jeho kvalitativní kompozici. V tomto procesu se účastní několik systémů organismu, počínaje chuťovými pohárky v ústech, které dovolují nejenom cítit chuť jídla, ale také vysílají do určité oblasti mozkové kůry signál o druhu organických látek, které se chystají vstoupit do žaludku: proteiny, tuky nebo karbohydráty (sacharidy). Zatímco se jídlo pohybuje jícnem, mozek již dává signály ohledně typu trávicích šťáv, které by měl žaludek vyrábět, aby bylo jídlo správně stráveno. Tyto signály se do bludného nervu přenášejí přes *formatio reticularis* a míchu.

To je velmi zběžný popis trávicího procesu. Nepopsal jsem cestu signálu (po kterých nervech, v jakém pořadí), protože to může být zajímavé jen pro specialisty. Komplexní povahu trávicího procesu jsem zmínil, aby si čtenář uvědomil, že moderní medicína často nechápe procesy, jež se odehrávají v lidském organismu, a pokud je chápe, není v její moci cokoliiv změnit, kromě čistě mechanických zásahů. Takže signál z mozku skrz *formatio reticularis* dosáhne bludný nerv, který stimuluje nadměrné tvoření žaludečních šťáv, což ve výsledku vyústí v žaludeční vředy.

Takže, aby se předešlo znovuobjevení vředů v budoucnu, je v systému nervové stimulace žaludku nutné najít místo, kde nastává selhání, které ústí v nadměrnou stimulaci bludného nervu. Po objevení prvotní příčiny je nutno obnovit rovnováhu práce sympatetického a parasympatetického nervového systému, retikulární formace i mozku. Mimochodem, moderní medicína dokonce nemá ani představu, jak lze tyto systémy regulovat. Takže, na příkladu žaludečních vředů jsem se pokusil ukázat, že nehledě na určité zvláštnosti každého člověka, práce ve své podstatě zůstává jedna a ta samá, a proto po pochopení podstaty problému nabývá rutinní charakter. Tak už to je, i když čas od času lze narazit na něco principiálně nového i v případě žaludečních vředů, takové případy nastávají s postupujícím časem čím dál méně.

Práce v Kosmu – to je něco jiného! Když člověk správně řeší problémy, na které na své cestě narazí, dostává se na další kvalitativní úroveň, kde musí řešit principiálně nové problémy a kde funguje opět všechno jinak! Vše, co dříve fungovalo, se již v absolutně odlišných podmínkách nehodí! Pokaždé je nutné vytvořit principiálně nové metody práce a v principiálně nových měřítcích, což nedovolí, aby se práce stala rutinou! Mimo to se mi v samém začátku mé kosmické odysey podařilo vyřešit problém s rutinou práce v Kosmu, což mi nedovolilo „utonout“ v rutinně kosmického měřítka a uchovat si plnou tvůrčí svobodu. Tak moje různorodá a mnohvrstevná práce v Kosmu kompenzovala rutinu mé práce s pacienty.

Tak tedy ubíhaly moje podzimní dny roku 1992. Chtěl bych zmínit jen jedno setkání. Jednoho zářijového dne jsem dával přednášku skupině lidí, kteří si říkali „bojovníci světla“. Vzal jsem s sebou na to setkání Romana Borinkova jako tlumočníka, a všichni včetně George a jeho ženy Marshy jsme se vypravili do jednoho z předměstí San-Franciska, kde se skupina scházela ve velkém domě. Dal jsem lekci o možnostech člověka, provedl demonstraci, a poté se všichni rozdělili do skupinek a začali vést „světskou“ konverzaci, jak to chápali. Mnoho hovorů bylo na téma „duchovnosti“, komunikace s „duchy“ a o tom, co ti duchové „odkrývají“.

Ukázalo se, že „odhalení“ duchů nedosahují ani úrovně informací otevřeně dostupných všem! Informace získané od „duchů“ představovaly nestejnorodou směsku na úrovni první třídy nebo dokonce mateřské školky. To nemohlo nevyvolat můj úžas, když vezmeme v úvahu, že ty informace neopakovaly malé děti, ale dospělí lidé předstírající vzdělanost.

Později jsem pochopil příčinu takového paradoxu – v USA lze vzdělání nazvat vzděláním pouze naoko. Takovou nevědomost je těžké najít i v nejdlehlších částech Ruska, proto je udivující, že ve světě vznikl mýtus o „kvalitě“ amerického vzdělání. To není nic jiného, než propagandistický mýtus vnucený světu Amerikou, aby ta jednodušeji vytvořila obraz svého vůdcovství. Ale to je jiné téma... vraťme se k onomu setkání. Jak se ukázalo, skupina „bojovníků světla“ se periodicky scházela a ... hovořila o tom, jaké velké skutky pro dobro lidstva budou dělat **poté**, co se jim podaří získat větší peníze pomocí speciálního finančního programu podobnému tomu, jaký v Rusku vytvořil Mavrodi. A těmi „velikými“ skutky se nějakým „záhadným“ způsobem ukázaly být nákupy rodinných sídel a drahých aut, a mnoha podobných věcí. Velmi „osobitým“ způsobem si ti lidé představovali práci „bojovníků světla“! Připomíná to, jak „otcové komunismu“ hovořili o tom, jak lidé budou žít v komunismu – každý si bude brát podle svých potřeb a dávat podle svých možností. Ale kupodivu vyšší stranická elita doopravdy žila v „komunismu“: brala si vše podle svých potřeb, ale zapoměla cokoli dávat zpět! Tolik o „velkých“ skutcích „bojovníků světla“, ale na rozdíl od stranické elity komunismu, naši „bojovníci světla“ nikdy za vložené tisíce „své“ miliony nezískali. Byli jednoduše podvedeni a navedeni uvěřit v to, že obratem získají miliony... jak je vidět, doménou finančních pyramid nebyl jen post-sovětský prostor, kde se lidé ještě nevyznali ve financích, ale i USA, kde se lidé měli poučit na zkušenostech předků. Ačkoliv americký spisovatel O'Henry popsal jednu variantu finanční pyramidy v příběh *The Gentle Grafter*, vypadá to, že se mnoho lidí nic nenaučilo. Jedna z příčin je ta, že málokterý Američan od tohoto autora vůbec něco četl, nemluvě o tomto příběhu.

U někoho může vzniknout dojem, že možná jen spisovatel O'Henry a jeho knihy „vypadli“ z okruhu zájmu průměrného Američana? Vůbec ne! Ve školních osnovách nechybí jen O'Henry, ale také mnoho jiných amerických spisovatelů. Před deseti lety vyřadili i knihu Marka Twaina „Dobrodružství Toma Sawyera a Huckleberryho Finna“ jen proto, že ve svých knihách nazývá Twain černocho negrem, a nikoliv, jak si politická korektnost žádá, afroameričanem! Takové jsou „radosti“ amerického života! Jak se ukázalo z rozhovorů s rodilými Američany, v okolí San-Francisca více méně znali jméno Jacka Londona, ale ne kvůli jeho knihám, ale protože se v jedné zátoce v Oaklandu zachovala jeho chýše z doby „zlaté horečky“! A jeho rozsáhlou práci nečetl nikdo, tím méně zahraniční spisovatele! Z ruských spisovatelů občas někdo znal L. Tolstoj nebo Dostojevského, ale to proto, že je občas někdo zmínil v televizních pořadech. Existuje sice nevelká vrstva americké společnosti, která čte znatelně více než zbytek, ale ani v této vrstvě není zdaleka u všech znalost literatury alespoň na úrovni rozsahu bývalých osnov škol SSSR. A to navíc v těch časech většina četla v SSSR mnohem více, než bylo v osnovách. Nečetli jenom studenti a

intelektuálové, četli všichni: od dělníků a rolníků po doktory věd a akademiky. Tak to bylo v časech mého mládí a je mi upřímně líto, že v dnešním Rusku láska k literatuře postupně umírá, a školáci a studenti se naneštěstí více a více podobají svým americkým protějškům.

Tak jsme se tedy potkali s „bojovníky světla“, a to setkání nevyvolalo inspiraci ani u mne, ani u Světlany! Jistě, není nic špatného na tom, že lidé chtějí bydlet v dobrém domě a jezdit v dobrém autě, ale... to vše nemá žádný vztah k boji za spravedlnost! „Bojovníky světla“ navíc vůbec nezajímala spravedlnost, za kterou musí člověk bojovat a často obětovat osobní prospěch, ale jen jejich vlastní prosperita. Skutečný bojovník koná ne v zájmu svých osobních zájmů, ale spravedlnosti, v principu, a často je to boj za spravedlnost pro druhé, nikoliv pro sebe! A v ostatních případech – jsou to jen krásná slova nebo otevřená lež sociálního parazita, aby pro sebe řečmi vytvořil kamufláž a zmátl ostatní. A je pro sociální parazity typické, že nejhlasitěji křičí o jejich starosti o celé lidstvo, o nutnosti „demokratizace“ společnosti atp. Vždyť demokracie, lépe řečeno pseudo-demokracie, je pro sociální parazity nejlepší kamufláž, která dovoluje každému jednomu sociálnímu parazitovi uniknout odpovědnosti za své parazitické konání – když je rozhodnutí přijímáno kolektivně, zdá se že není nikdo zodpovědný, a tím ani postižitelný! V nejlepším případě najdou někoho méně důležitého, udělají z něj obětního beránka a poté ho přesunou na další lukrativní post... a to bude vše!

Pseudodemokracie – to je ideální prostředek pro únik od odpovědnosti, ideální způsob podvedení mas a skrytí své parazitické podstaty. Vždy, když se odpovědnost za rozhodnutí přesouvá na všechny zúčastněné, je to znak konání sociálních parazitů! A aby se vše lépe skrylo, vymysleli sociální parazité každé čtyři roky volby, kdy zvolení zástupci nesplní nic z toho, co v předvolební kampani slíbili, a opustí své posty, a nově zvolení slibují v principu to stejné, a opět nic nesplní. První vysvětlí své selhání nedostatkem času. Mimo to, sociální parazité často vyhláší své „záchranné plány“, jež by na realizaci vyžadovaly 3-4 volební období, pro případ, že budou zvoleni podruhé, a tedy ani tehdy nebudou muset odpovídat na otázku, proč nesplnili své sliby! Není to mazaný trik na únik od odpovědnosti: čas na splnění slíbeného vypršel, ale není zde nikdo, po kom by bylo možno požadovat výsledky, protože ti, kteří dali sliby, jsou již dávno pryč? Takže, demokracie, lépe řečeno, pseudo-demokracie, je chytrý nástroj, který sociální parazité vymysleli pro podvedení mas. Ale to je téma na odlišný rozhovor, dovoluji mi vrátit se k aktuálním událostem...

Do konce listopadu nepřišly žádné oficiální dokumenty z úřadu sociálního zabezpečení, jak nám bylo slíbeno. To u nás vyvolalo určitý nepokoj a poprosil jsem George, aby zjistil, kdy přijdou naše průkazy SSN. George tím ihned pověřil správkyni domu, ve kterém jsme žili – Judy Sanders – a ta zjistila, že naše žádosti o průkazy sociálního zabezpečení ... neexistují! To v nás a Georgovi vyvolalo další úžas. To by se mohlo stát, kdybychom formuláře vyplňovali sami a něco spletli, ale ... formuláře za nás vyplňoval George a on velmi dobře věděl, jak všechno správně vyplnit. To, že jsem uschoval potvrzení zaplacení poplatku za podání formulářů, sloužilo jako nesporný důkaz, že jsme žádosti podali. Tak či onak, museli jsme

žádosti vyplnit podruhé, které se tentokrát nikam neztratily a už za dvě neděle jsme kartičky sociálního zabezpečení získali...

Tímto začaly naše „přátelské“ vztahy s úřady USA. Tehdy jsme si pochopitelně mysleli, že došlo jen k nedorozumění. Číňané pracující na úřadě něco popletli a naše žádosti se v poradnicích ztratily. K naší lítosti to byl jen začátek, špička ledovce toho, co mělo přijít později. Mezitím se přibližovaly vánoce a Nový rok. Ještě koncem listopadu se všude objevila vánoční výzdoba, na ulicích, v obchodech, parcích a náměstích a také jednoduše ve většině domovů, protože v USA slaví hlavně vánoce, a Nový rok se slaví méně intenzívně. Přinejmenším, po vánocích se téměř všichni zbavují vánočních stromků a na Nový rok už je nemá téměř nikdo, ačkoliv všude pořád svítí barevné žárovky, hlavně k večeru: každý se snaží vyzdobit lépe než druzí lidé a vše je to vskutku krásné. Nic podobného jsme se Světlanou v SSSR neviděli a se zájmem jsme se dívali na výlohy velkých obchodů, které měly výzdobu nejlepší. Jednoho dne jsme kvůli vánoční výzdobě navštívili nám nejbližší obchodní dům Macy's a zapůsobila na nás její ohromná rozmanitost. Půlka obchodu byla zaplněna vánočními stromky různých barev od obvyklé zelené po extravagantní zlatou a stříbrnou. Ze zvyku jsme se rozhodli koupit živý stromek. Pouliční trhy se stromky vypadaly přesně jako ty v SSSR, jen byly lépe ozdobené, a stromky byly tak pěkné, jak jen mohly být. Jeli jsme nakupovat s Georgem, on vybral stromek pro svou rodinu a já pro nás. Zbývalo nakoupit výzdobu, „záležitost“ byla svěřena do rukou Světlany a já jsem zastával hlavně roli nosiče. Na krátkou dobu jsme se vrátili do dětských let – všeho bylo tak mnoho a bylo to tak krásné, až oči přecházely.

Vánoční strom jsem naposledy zdobil v roce 1987. Od té doby jsem začal vést „nomádský život“ a stěhovat se z jednoho pronajmutého bytu do druhého, a vánoční stromek a výzdoba tehdy nebyly moje priority. Takže, blížil se konec roku 1992 a se Světlanou jsme si vzpomněli na dětství. Moje rodina nikdy neměla nouzi, ale ani nějaký nadbytek čehokoliv, ať už jídla, oblečení nebo něčeho jiného. Proto jsme jako děti vnímali svátky jako Nový rok, narozeniny, 1. a 9. květen, 7. listopad jako velmi významné události. Tehdy byl Nový rok a narozeniny svátkem pro srdce i duši, alespoň pro mě, vnášejíc do běžného života určité kouzlo, a 1. květen a 7. listopad byly vítány hlavně kvůli dnům volna a svátečním jídlům. Den vítězství, 9. květen zaujímal v naší rodině zvláštní místo. Má rodina ztratila ve válce tři nejbližší příbuzné: matčina otce a dva její strýce. Ve skutečnosti ve válce zemřeli všichni muži její rodiny. Otec mého otce byl aristokrat stíhaný sovětskou mocí a nebyl povolán do zbraně kvůli svému věku – bylo mu tehdy přes padesát. O ostatních příbuzných z otcovy linie bohužel nevím stále nic.

9. května jsme si vždy připomínali členy rodiny a všechny sovětské občany, kteří se z války nevrátili a obětovali v obraně vlasti svůj život. Poprosili jsme rodiče, aby nám vykládali své vzpomínky z války, protože prožili německou okupaci. Matce se vryla navždy do paměti scéna jejího otce, jak líbá své dvě dcery a odchází k brance, poblíž které na něj čeká GAZ. Zůstal v paměti malá dívka jako mladý a urostlý muž ve vojenské uniformě, odsouzený opustit svůj dům navždy, ačkoliv tehdy to nikdo netušil. Téměř všichni by byli zastřeleni jako rodina důstojníka, ale osud s

nimi měl jiné plány: dědeček a matka mé matky byli se třemi malými dětmi vyhnáni z vlastního domu a přemístěni do jeho sklepa, kde přečkali skoro celou okupaci. Matka nám také pověděla, jak byli vyděšení, když do sklepa sešel německý voják, a když viděl dvě malé vystrašené děti, dal jim tabulku čokolády, kterou nikdy předtím neochutnaly (mladší sestra mé matky se narodila v lednu 1942).

Otec nám řekl následující. Když Němci okupovali Kislovodsk, přišli za nimi představitelé místních Karačajů s nabídkou-požadavkem: jestliže jim Němci dovolí vyhlásit Kislovodsk jejich hlavním městem, byli připraveni z “vděčnosti” podřezat všechny Rusy! Němci nabídku odmítli. Takže, také tehdy neměli někteří lidé pro Rusy zvláštní “lásku”. Rodiče nám řekli o těžké situaci s jídlem jak během války, tak krátce po ní – snědli i všechno jedlé, co našli v blízkém lese...

Jako děti jsme na svátky čekali, protože se odlišovaly od každodenní rutiny a přinášely nám sváteční náladu. V sovětských časech byl vždy velký nedostatek dobrého jídla: lidé často kupovali různé pochoutky na černém trhu za ceny spekulantů nebo stáli kilometrové fronty a šetřili je právě na svátky, aby bylo na stole to nejlepší, až přijdou hosté! Všechny tyto pamlsky byly šetřeny měsíce a pak hrdě prostřeny na sváteční stůl. My děti jsme je viděly vždy, když jsme otevřely lednici a trpělivě čekaly, až je budeme moci ochutnat.

Vše výše uvedené se týkalo jen obyčejných lidí. Sovětská “elita”, která sestávala z řezníků, ředitelů obchodů a skladů a samozřejmě ze stranických funkcionářů, neměla absolutně žádné problémy tohoto druhu! Většina lidí, kteří i jen krátce žili v sovětských dobách, určitě bude pocitům mého dětství rozumět.

Je zajímavé, že chování k hostům, které bylo obvyklé v SSSR a zachovalo se v dnešním Rusku, jsem nezažil ani v USA, ani v Německu. Když jsem v roce 1990 navštívil Německo, byl jsem zaskočen dalším faktem typického života v Německu, kromě těch, které jsem zmínil dříve. Jestliže se kolem času oběda neočekávaně objevili nějakí příbuzní, paní domu, i když to byla třeba dcera nově příchozích, je nikdy nepozvala ke stolu! Jejich odůvodnění v této situaci mě ohromilo skoro stejně, jako chování samé! Podstata byla následující: “... nepočítali jsme s nimi a jídlo stačí jenom pro nás. Když přišli bez ohlášení, ať jsou o hladu!..”

Podobné chování je pro Rusy nemyslitelné, a nejen pro ně, myslím. Faktem je, že se naše mentalita dramaticky liší od mentality lidí z některých jiných zemí a Amerika není výjimkou. Když Američané, dokonce z velmi bohatých rodin, pozvou někoho k sobě domů, pokoušejí se maximálně minimalizovat náklady a nikdy nenabídnou na stůl nejlepší věci, nechávajíc si je pro sebe. Když mají recepci nebo párty, obvykle udělají něco jako občerstvení – pár stolů s malými sendviči a pitím. Tolik k jídlu pro hosty. Téměř všechny americké večerní párty a recepce probíhají takto. Liší se pouze náplní sendvičů – čím bohatší Američan, tím lepší náplň, ale když je to kaviár nebo losos, velikost sendvičů bude zase menší. Po pravdě, mnoho bohatých lidí nedělá dokonce ani to, protože to považují za zbytečnou extravaganci a rozhazování peněz. Tak či onak, v Americe není zvykem dávat hostům to nejlepší.

Jedinou výjimkou je den díkuvzdání, kdy se na sváteční stůl dává nezbytný krocan, ale to je rodinný svátek, jinými slovy, není určen pro cizí.

Opět jsem trochu odbočil od tématu, ale vypadá to, že bez těchto “literárních odboček” nejsem schopen přenést svůj vnitřní stav a vysvětlit, proč jsem udělal ten či onen krok. Takže, chtě nechtě se vrátím opět k mému dětství...

Mé narozeniny byly svátkem, který jsem vždy očekával nejvíce. Celý den patřil výhradně mně a vždy jsem hádal, jaké dárky dostanu. Po pravdě, každý dárek byl drahý mému srdci, nezávisle na jeho hodnotě, a velmi často jsem dárky pečlivě uchovával jako vzpomínku na osobu, která mi jej dala. Ačkoliv se tato vlastnost projevovala nejsilněji v dětství, stále mám zvyk schovávat si dárky, zvláště když jsou od mně blízkých lidí. Chtěl bych ještě jednou zopakovat, že hodnota dárku pro mě nemá význam. Pamatuji si, když mi moje babička Marfuša dala nádhernou sadu zubní hygieny. Byla to plechová krabička ozdobená kreslenými ohnivými ptáky a hrdiny ruských skazek, v níž byl zubní prášek v malé malované krabičce, mýdlo v barevném obalu, zubní kartáček, atd. Takže, nedotkl jsem se toho několik měsíců, protože jsem nechtěl celou tu krásu narušit: vzal jsem krabičku, pokochal se pohledem na obrazy z ruských pohádek a zase dal vše zpátky. Teprve mnohem později jsem se sadu rozhodl používat, když by další čekání mohlo ohrozit kvalitu a učinit ji nepoužitelnou. Barevnou krabičku jsem si však nechal dlouhou dobu. Takže, cena dárku pro mě tehdy neměla význam (a nemá ani dnes), vždy jsem měl své vlastní měřítko hodnot podle mé vnitřní rezonance.

Další svátek, který jsem zbožňoval, byl Nový rok, který přinášel novoroční strom a dárky dědy Mráze (Дед Мороз – Děd Moroz) a Sněhurky. Ačkoliv jsem celkem brzy pochopil, že nejsou skuteční, vytvořil jsem si vlastní pohádkový svět a rázem bylo vše skutečné! Měl jsem rád, když jsem mohl dostat novoroční dárek, malý barevný papírový balíček s ovocem a sladkostmi, dvakrát. Takovému příznivému osudu jsem se těšil na základní škole, kdy mladší žáci dostávali balíčky na novoroční oslavě, a další jsem dostal na novoroční oslavě pro děti v otcově práci. Nejúžasnější bylo najít v balíčku mandarinky. Vždy jsem je zbožňoval a byl rád, pokud tam byly, zvláště, když byly zralé. O něco méně nadšený jsem byl z pomerančů, ty jsem měl rád taky, ale mandarinkám jsem dával přednost.

Někdy jsem si vyměnil sladkosti a ovoce se sestrou a bratrem: já jsem jim dal, co měli rádi oni, a oni zas dali mně, co jsem měl rád já. Častěji jsem to dělal s mou mladší sestrou. Vždy mi dala mandarinky a vyměnila je za sladkosti nebo jablka, která měla ráda. Pravděpodobně to dělala, aby mi udělala radost, ale tehdy jsem si byl stoprocentně jistý, že má jablka radši než mandarinky.

V tomto se chovala podobně jako má matka: když dělila pečené kuře mezi členy rodiny, nechala si jen biskupa a kostru. Stehýnka šla téměř vždy bokem na oběd, který chystala matka otcí do práce, a zbytek byl rozdělen mezi nás. Někdo měl křidýlka, někdo bílé maso, někdo červené, ale ona si vždycky vzala jen biskupa a kosti. Tehdy jsem přemýšlel, proč si to stále bere, a byl si naprosto jist, že měla přesně ty části ráda, a nemohl jsem pochopit, co na nich bylo tak dobrého. Když jsem

povyrostl, zeptal jsem se jí, jestli měla ty části doopravdy ráda nebo si je brala jen proto, abychom my ostatní mohli v klidu jíst.

Někdo to možná bude považovat ze velmi naivní, ale takto to bylo. Byl jsem si jist, že když má matka řekla, že je má ráda, že to tak doopravdy je. Mimo to, dělala to velmi přesvědčivě, dávajíc najevo, jak to bylo výborné. Takže, tento druh naivní důvěřivosti ve slova jiných jsem měl od dětství, protože jsem nikdy neřekl nic neupřímně. Vždy jsem říkal pravdu, co si myslím a cítím, a myslel si, že všichni ostatní dělají to samé. Jistě, matka nám říkala malou lež, ale to nebyla lež, za kterou by měla být odsuzována. Chtěla nám dát to nejlepší a pro sebe si nechat zbytek. Přičemž své sebeobětování skryla tak dobře, že všichni byli doopravdy přesvědčeni, že je to čistá pravda, včetně otce. Dlouhou dobu byl přesvědčen, že má z kuřete doopravdy nejradši biskupa a kosti, dokud mu jednoho krásného dne nevysvětlila, proč tak postupovala! A on se za to ještě dlouhou dobu káral, že se nechal tak snadno “koupit”. Tak mistrovsky nás matka všechny uvedla v omyl. Zjevně zde byly ve hře její vrozené talenty vedunie (*věduně, vědmy – nadpřirozené schopnosti, pozn.překl.*), které vždy používala beze slov, ani o nich nikdy nehovořila v práci na dětské klinice, a kdo ví, kolik dětí zachránila a kolika vrátila zdraví...

Když dnes vzpomínám na dětské roky, s údivem si uvědomuji, jak odlišnýma očima jsem se na svět díval. Dokonce i čas ubíhal jinak. V dětství jsem měl velmi rád kreslené filmy a vždy si dával pozor, aby mi žádný neunikl. Pokud si dobře vzpomínám, kreslené filmy dávali každý den v 17.00 a 20.00. Potulujíc se po dvoře, co chvíli jsem přiběhl domů, abych u mámy zjistil čas a moje oblíbené filmy nepropásl. A pokaždé, když jsem od mámy uslyšel – ještě je čas, pomyslel jsem si, kdy už konečně bude těch 5 hodin večer! A čas nepřicházel a nepřicházel... čas v dětství plynul nekonečně dlouho, každý den se jednoduše zdál nekonečně dlouhý. A jak dlouhé tehdy vypadalo čekání na Nový rok – nejmagičtější prázdniny mého dětství! U nás doma byl vždy novoroční stromek a zdobili jsme ho společně. Otec se vždy snažil přinést stromek-krasavce, ale ne vždy se mu to podařilo, to pak jednu stranu natočil směrem ke stěně, aby zakryl nedokonalosti, ale pro nás to byl stejně vždy kouzelný strom. Na stromek jsme také věšeli sladkosti a ořechy, které otec nasbíral v blízkém lískovém lese, a balili jsme je do zlaté a stříbrné fólie. Můj otec byl lovec a prozkoumal veškeré okolí města. Často chodil na lov do hor a vrátil se domů s nějakou kořistí. Několikrát uspěl v ulovení divočáka, a to jsme potom měli všichni hostinu: dospělí maso vyudili, a to pak chutnalo neuvěřitelně dobře. Jak jsem již napsal, v Kislovodsku jsme bydleli do roku 1967, to mi bylo šest, a potom otec získal byt ve městě Minerální Vody (Минеральные Воды).

Takže, na Nový rok se stůl vždy prohýbal pod domácími pochoutkami a všemi typy nakládané zeleniny ze sklepa. Na podzim má babička Marfuša vyrobila nakládané okurky, rajčata a zelí v dubových sudech podle vlastních receptů a všechno bylo neuvěřitelně dobré. Jako děti jsme se zájmem pozorovali celý proces od momentu přípravy sudů, které před nakládáním obdržely speciální ošetření. Nakládání zelí bylo ze všeho nejzajímavější. Zelí muselo být velké a bylo koupeno po prvních mrazech. Obrovské sněhově bílé hlávky zelí byly ručně krájeny na

speciálních krouhačích, které připomínaly valchu s řadou nožů uprosřed. Výsledkem bylo zelí nakrouhané na stejně hrubé plátky. Smícháno s nastrouhanou mrkví, bylo naskládáno do sudů, důkladně udusáno a prosypáno solí. Také byly přidány listy třešně a rybízu a černý pepř. Vše po vrstvách přidáváno a důkladně udusáno, a když byl sud plný, byl přikryt víkem s těžkým závažím. Zelo-mrkvová šťáva se objevila téměř ihned a proces kvašení započal. Když to bylo hotovo, bylo to výborné a každý to s chutí jedl. Ve sklepě také bylo mnoho marinády ve třílitrových sklenicích, která byla také výborná. Babička taky někdy zavařila vodní meloun, a to jsme pak tuto pochoutku měli na svátečním stole.

Nový rok pro nás nebyl jen obžerství. Nikdy jsme netrpěli hladem, a to byl den, kdy jsme mohli jíst pochoutky, které na stole nebyly každý den. Avšak nebylo to jídlo, co pro nás na novoroční noc bylo hlavní událostí. Těšili jsme se na zvláštní novoroční program jménem „Ogoniok“, který se vysílal od večera až do rána (sovětská centrální televize končila vysílání ve 24.00). V šedesátých letech to bylo opravdu zajímavé a pamatuji si, jak jsem se pokoušel veškerou vůli neusnout před půlnocí, a skoro nikdy se mi to nepodařilo. Když jsem usnul, rodiče mě vzbudili, ale poté, co Kremelské hodiny odbily dvanáctou, jsem už dlouho nevydržel a usnul znovu, a ráno byl ohromně zklamaný, protože jsem neviděl novoroční program až do konce.

Když jsem trochu vyrostl a spánek nade mnou proti mé vůli nemohl vyhrát, „Ogoniok“ se proměnil na tu nejnudnější věc, jakou jsem kdy viděl. Namísto svátečních koncertů nám byli ukazováni hrdinové socialistické práce: dojičky, řidiči kombajnů, kosmonauti, inženýři sedící u stolu ve „sváteční“ atmosféře a uvaděč slavnostně oznamoval celé zemi: „... u tohoto stolu vidíme hrdinku socialistické práce, která nadojila za jednu směnu ...krav a dosáhla rekordu!...“ Nemám nic proti rekordnímu dojení mléka a podobným věcem, ale ... jak to vše souvisí s Novým rokem, mně jednoduše nebylo jasné. Pamatoval jsem si zajímavé a veselé novoroční programy o pár let zpět a byl našťvaný, že jsem usnul a nedodíval se na ně do konce, ale už bylo pozdě „brečet nad rozlitym mlékem“. Nu, „naše drahá“ komunistická strana ukradla kouzlo Nového roku dokonce i dětem!

Takže, na štědrý den roku 1992 jsme se Světlanou zdobili náš první americký vánoční stromek, a prostřeli sváteční stůl. Světlana se snažila a všechno bylo vynikající, a naši hosté George a Marsha byli viditelně okouzleni. Navíc mnoho jídel ochutnali poprvé v životě, hlavně Marsha. Většina Američanů se vánočního stromku zbaví hned po vánocích a téměř nikdo podobně neslaví Nový rok. Avšak my jsme nebyli Američané a nechali si náš až do 13. ledna, kdy Rusové slaví Starý Nový rok.